

РЕШЕНИЕ

№ 7174

гр. София, 10.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9816** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 192433/07.09.2020 г. по НАХД № 3254/2020 г. на СРС, НО, 94 състав.С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 23-002568/13.02.2020г., издадено от Директора на ДИТ-Софийска област, с което за нарушение на чл. 75а, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв.

В касационната жалба се поддържа, че решението на СРС е незаконосъобразно.Моли се същото да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. И., която поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – ДИТ-Софийска област – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Претендират се разноси за двете съдебни инстанции.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на

чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, приел за установена следната фактическата обстановка:

[фирма], с ЕИК[ЕИК], е юридическо лице, регистрирано на територията на Република България, със седалище [населено място], и адрес на управление [населено място], [улица], което има качеството "местен работодател" по см. на § 1 т. 11 от ДР на ЗТМТМ.

На 30.10.2019г. служители на ДИТ – Софийска област, извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол - завод "Конвой", стопанисван от дружеството и находящ се по адреса му на управление в [населено място], [улица]. Проверката продължила по документи на 08.11.2019г. и на 12.12.2019г. в сградата на ДИТ-Софийска област.

По време на проверката контролните органи установили, че между [фирма], като работодател, и Н. С. У., гражданин на У., [дата на раждане] , с паспорт № FA0261764, издаден 04.05.2019г. от властите на У., със служебен номер от регистъра на НАП [ЕГН], като работник, бил сключен трудов договор от 30.09.2019г., съгласно който У. следвало да заема длъжността "склададжия". У. постъпил на работа за изпълнение на посочената длъжност на 01.10.2019г., когато му било връчено и регистрирано уведомление за сключения трудов договор по чл. 62 ал. 5 КТ. Видно от отчетна форма за присъствие на работниците през месец октомври 2019г. за този период У. имал отработени 23 работни дни, за което му било изплатено и договореното трудово възнаграждение.

По отношение на Н. У. било издадено Решение № РД-08-1916/19.07.2020г. от Агенцията по заетостта, с което му било дадено разрешение за достъп до пазара на труда за срок от 12 месеца, считано от датата на издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа.Тъй като от работодателя в хода на проверката не било представено единно разрешение за пребиваване и работа, издадено по отношение на У., от страна на проверяващите органи било изпратено запитване изх. № 19090446/11.11.2019г. до Директора на Дирекция „Миграция“ дали по отношение на Н. У. е било издавано разрешение за пребиваване и работа. Постъпил отговор с рег. № 536400-22256/21.11.2019г. на Дирекция "Миграция", в който се сочело, че по отношение на У. не било подавано заявление и не било издавано разрешение за пребиваване и работа.

Бил съставен АУАН № 23-002568/12.12.2019г., в присъствието на изпълнителния директор на дружеството.Срещу АУАН били депозирани възражения вх. № 19119500/16.12.2019г. с доводи за неправилно приложение на материалния закон.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 23-02568/13.02.2020 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

При правилно установена фактическа обстановка СРС е достигнал до изводи, които касационният състав споделя изцяло.

Съгласно чл. 75а, ал. 2 от ЗТМТМ, на работодател, за който чужденец предоставя работна сила или е приел законно пребиваващи чужденци - граждани на трети държави, без съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта, се налага имуществена санкция в размер от 2 000 лв. до 20 000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Според чл. 24и ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда по смисъла на ЗТМТМ и които притежават виза по чл. 15 ал. 1 /за дългосрочно пребиваване/ или разрешение за пребиваване на друго основание в съответствие с Регламент № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни. Според чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ, единното разрешение за пребиваване и работа се издава от Министерството на вътрешните работи съгласно чл. 24и от Закона за чужденците в Република България и съдържа предоставеното от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта решение по чл. 7, ал. 3. Както правилно е посочил и СРС в решението си, виза за дългосрочно пребиваване и решението, издадено от Агенцията по заетостта, с което се разрешава достъп до пазара на труда, са предпоставки, за да бъде издадено единно разрешение за пребиваване и работа.

Видно от събраните в производството пред СРС доказателства, към датата на постъпване на работа на У. – 01.10.2019 г. за него е имало издадено само разрешение да достъп до пазара на труда за срок от 12 месеца, считано от датата на издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа. Както в хода на извършената от контролните органи проверка, така и в хода на съдебното производство не е представено Единно разрешение за пребиваване и работа за У., поради което посоченото в НП нарушение е безспорно установено.

Съгласно чл. 75а, ал. 2 от ЗТМТМ, за този вид нарушения на юридическите лица се налага „имуществена санкция“ в размер от 2 000 лв. до 20 000 лв. В случая, определената санкция е в законоустановения минимум, поради което същата не може да бъде намалена.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от НЗПП, в размер на 100 лв.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение е законосъобразно и не са налице касационни основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 192433/07.09.2020 г. по НАХД № 3254/2020 г. на СРС, НО, 94 състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. А., да заплати на ГИТ-Софийска област сумата от 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.